

РЕШЕНИЕ

№ 2447

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **680** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационната жалба на [фирма], подадена чрез адв. Д. И. срещу решение №20235849 от 27.10.2020 г., постановено по НАХД № 4905/2020 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление №22-006340/10.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С.. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 от НПК. Излагат се доводи за необоснованост на извода на първоинстанционният съд, че на М. Н. не е изплатено дължимото се трудово възнаграждение за месец април 2019 г. Сочи се, че даденото предписание да се изплати цялото възнаграждение е неясно, тъй като в него не е посочен конкретен размер. Отделно от това се излагат и доводи за допуснати съществени нарушения в административно наказателното производство, изразяващи се в невръчване на наказателното постановление по надлежния ред и непосочване на доказателствата въз основа на които е издадено същото. Моли съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд и да постанови ново по съществува на правния спор, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира се

присъждане на разноски за две инстанции.

Ответникът – директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С. чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на Софийския районен съд да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление №22-006340/10.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“- С., с което е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил, че с предписание под №22 по Протокол за извършена проверка №ПР 1922317/02.08.2019г., на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, от Дирекция „Инспекция по труда“-С. е разпоредено на [фирма], в качеството му на работодател, да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н., съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за м. април 2019г. за положения от него труд през м. април 2019 г., съгласно чл.128, т.2 КТ, в срок до 26.08.2019г. Със същият протокол са дадени още 20 предписания за изплащане на уговореното трудово възнаграждение на М. Н. за още 20 месеца в периода м. януари 2017г.-м.юни 2019г.

При извършена на 17.09.2019г. последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания, от работодателя не са представени платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за месец април 2019г., поради което от актосъставителят, е прието, че предписанието не е изпълнено, с което е осъществено вмененото на касатора нарушение.

За така констатираното нарушение е съставен АУАН №22-006340/17.09.2019г., подписан от управителя на дружеството, с възражения. На базата на така съставения акт на 10.01.2020 г., е издадено обжалваното наказателно постановление за нарушение на разпоредбите на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото

опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното дружество е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е неправилно.

Съгласно чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Съгласно разпоредбата на чл. 272 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за: получени аванси; надвзети суми вследствие на технически грешки; данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение; осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи; запори, наложени по съответния ред; удържки в случая по чл. 210, ал. 4.

При неизпълнение на горното задължение от работодателя, съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат принудителни административни мерки, включително: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство; както и да дават задължителни предписания на работодателя за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Съгласно чл. 405 от КТ, визираните принудителни административни мерки могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като обжалването не спира изпълнението им.

За да постанови решението си районният съд е приел, че даденото предписание не е обжалвано, поради което е влязло в сила. Съдът обаче не е обсъдил представените пред него искане и възражение вх.№19105806/15.10.2019г. на ДИТ /л.50-54 от делото/, с което работодателят [фирма] е оспорил протокола за извършена на проверка изх. № ПР 1922317/02.08.2019г. и дадените с него предписания по административен ред пред изпълнителния директор на ИА“Г.“; съответно не са изискани данни за произнасяне по възражението и дали процесното предписание е отменено или потвърдено. Също така Софийския районен съд е приел, че не следва да обсъжда направеното от касатора възражение за прихващане между дължимото трудово възнаграждение и изплащани преди проверката от ДИТ-С. аванси, тъй като то е релевантно в производството по оспорване на предписанието, а не за преценката за изпълнението му. В тази връзка касационният съд констатира, че по административно наказателната преписка е представена допълнителна информация от 09.08.2019г., в която работодателят сочи, че сумите от предоставени служебни аванси, които не са

отчетени към датата на прекратяване на трудовото правоотношение през м. юни 2019г., ще бъдат търсени от работника по съдебен ред. Също така в Протокола от 02.08.2019г., с който е дадено предписанието, не са коментирани представени от работодателя платежни нареждания за изплащани аванси и сведение за изплащани на работника трудови възнаграждения и аванси. Изложеното дава основание да се приеме, че към момента на издаване на предписанията възражение за прихващане не е направено, а това е сторено по-късно. Във връзка с фактическите си изводи относно липсата или наличието на изпълнение на даденото предписание, Софийският районен съд е следвало да обсъди по същество направеното възражение за прихващане и налице ли са били условията за такова.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че районният съд е допуснал процесуално нарушение, поради което делото е останало неизяснено от фактическа страна, което налага отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане на делото ще следва да се изискат данни относно резултата по преписката, образувана пред изпълнителния директор на ИА“Г.“ по оспорване от [фирма] на дадените предписания с Протокол за извършена на проверка изх. №ПР 1922317/02.08.2019г. Дирекция „ИТ“-С., както и да обсъди по същество направеното възражение за прихващане между дължимото на работника трудово възнаграждение и изплатените му аванси.

По другите възражения в касационната жалба, настоящият съд намира, че макар и неопределен в предписанието размерът на дължимата сума, която следва да се изплати на работника, е определяем, тъй като е препратено към представената от самия работодател разчетно-платежна ведомост, в която изрично е посочено, че дължимата за м. април 2019г. сума на М. Н. е 444,98лв. Също така, евентуалните нередовности при връчване на наказателното постановление са от значение при преценката дали жалбата е подадена в срок, като в случая е прието, че жалбата не е просрочена, но не водят с обратна сила до незаконосъобразност на вече издаденото наказателно постановление. Не е съществено нарушение на процесуалните правила и непосочването в наказателното постановление на доказателствата, въз основа на които е издадено наказателното постановление, доколкото чл. 60 от ЗАНН дава възможност на двете страни да представят допълнително доказателства и в съдебно производство.

С оглед на изложеното, настоящият касационен състав приема, че при постановяване на обжалваното решение от Софийския районен съд са допуснати нарушения на процесуални правила, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, поради което решението следва да отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд, при което да се съберат посочените доказателства.

С оглед изхода на спора, при новото разглеждане на делото Софийския районен съд следва да се произнесе и по разноските и пред двете съдебни инстанции, по аргумент от чл. 226, ал. 3 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал. 2 във връзка с чл. 222, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение №20235849 от 27.10.2020 г., постановено по НАХД № 4905/2020 г.
по описа на Софийския районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.